Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 77. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 6-го КВІТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 6, 1979 No. 77. VOL. LXXXVI.

НА БЕРМУДСЬКИХ ОСТРОВАХ ВІДБУДЕТЬСЯ НАУКОВИЙ З'ЇЗД УЛТПА

Група інструкторів та організаторів Вищого Курсу Оживлювання на Бермуді. Сидить: д-р М. Яблонський, голова курсу; стоять [зліва]: д-р М. Гук, д-р Б. Ворох, д-р Ю. Демидович, секретарка п-і Н. Яблонська, д-р М. Олесницький, директор, д-р М. Драган, голова Відділу, Е. Райс, директор Американського Товариства Серцевих Недуг у Ню Джерзі.

Ню Йорк, Н. Й. (д-р Ж. К.) — Три роки тому вирішено, щоб від 5-го до 12-го травня ц. р., на Бермудах в гостинниці „Кестл Гарбор" відбути Науковий З'їзд Українського Лікарського Товариства Північної Америки, запрошуючи на нього всі професійні організації Північної Америки. Над підготовою цього з'їзду проведено працю під проводом тодішнього голови д-ра М. Драгана.

У неділю, 18 березня, в Українськім Інституті Америки відбулись кінцеві сходини інструкторів Вищого Курсу Оживлювання, який буде частиною Весняного Наукового З'їзду УЛТПА. Інструктори курсу — це група високоспеціялізованих лікарів з Ню Йорку, Ню Джерзі і Коннектікат. Головою курсу з рамени Американського Товариства Серцевих Недуг (АНА) є визначний кардіолог, голова відділу внутрішніх недуг у шпиталі Гакенсак, д-р М. Яблонський, а директором курсу є д-р М. Олесницький з Ірвінґтону, Н. Дж.

Курс Оживлювання (Advanced Cardio-Pulmonary Resuscitation Course) є одним із засобів постійного дошколювання лікарів, яке від минулих 8 років є вимогою, ставленою Американським Лікарським Товариством (АМА) та численними стейтовими Відділами Здоров'я і Лікарської Опіки в Америці. Ці вимоги запевняють, що знання лікаря в Америці не застаріється та він все буде стежити за найновішими здобутками в його професії.

Це вперше в історії УЛТПА Науковий З'їзд відбуватиметься у Британській Колонії Бермуді, себто поза межами нашого Товариства. Цей міжнародний характер З'їзду підходить до нашої поширеної діяльности на міжнароднім терені, яка минулого року увінчалась створенням Світової Федерації Українських Лікарських Товариств.

Це також вперше в історії УЛТПА, що на З'їзд як учасники зголосились лікарі неукраїнського походження — безсумнівно з огляду на його високий науковий рівень.

На З'їзд дотепер зголосилось понад 60 лікарів з Канади і Америки.

Останньо, 21-го березня, поінформовано нас телефонічно з Бермуди, що вперше Вищий Курс Оживлювання буде переведений у цій державі, та що охоту до участи в нашому курсі зголосили тамошні британські лікарі.

Крім Вищого Курсу Оживлювання на З'їзді відбудеться низка доповідей-докладів на тему розпізнавання і лікування серцевих і злоякісних недуг, а також на тему хірургічних втручань в деяких недугах сечевого міхура та очей. Ця серія докладів є одобрена Нюйоркським Медичним коледжем.

Відбуття цілотижневого З'їзду гарантує учасникам незвичайно високу кількість кредитів лікарського дошколу (32 кредити першої категорії, признаних Американським Лікарським Товариством).

Американський консул на Бермуді, Р. Ранд та його дружина Джун Ранд (з дому Саган) запрошені на почесних учасників З'їзду. Вони відкриють З'їзд та вітатимуть нас від їхнього Уряду. Господарем і організатором Наукового З'їзду УЛТПА є Метропольтальний Ню Йорк-Ню Джерзі Відділ УЛТПА.

Відзначення Шевченкових Роковин на міжнародному форумі

Гонолюлю (ОУПС).—„В місяці березні українці в усьому світі відзначають пам'ять свого національного поета Т. Шевченка; цього року минує рівно 130 літ від написання твору „Ой крикнули сірі гуси...", відомого теж під заголовком „Вдова". Він мало опрацьований у шевченкознавстві. Отож з нагоди „подвійних" роковин хочемо порівняти цей твір із „Анною Карєніною" Л. Н. Толстого, зокрема, коли йде про ідею обох творів — долю козацької вдови в Шевченка й „солом'яної вдови" Л. Н. Толстого". Цими словами (в англійській мові) почав свою доповідь проф. Яр Рудницький на першому міжнародньому з'їзді мово- й літературознавців Середнього Пацифіку, що відбулася в готелі Вайкікі Шератон у днях 23 й 24 березня 1979. Сесією слов'янських літератур проводив проф. М. Клименко з Гавайського університету. Інші доповідачі-українці на з'їзді були: проф. Д. Чопик із Юта, д-р В. Буйняк із Саскатуну й д-р В. Лайчук із Алберти (Канада). Другого дня з'їзду (24. 3.) проф. Рудницький виголосив доповідь „про багатокультурність у Канаді, Австралії й Новій Зеляндії" й брав участь у дискусії над етимологією слова „вампір", що про неї мав доповідь проф. К. Нейлор зі стейту Огайо. Інші доповіді торкалися російської, німецької, французької та клясичних мов і література та метод мовного навчання в школах і університетах. З'їзд стояв на високому науковому й організаційному рівні й виґолошено загальне бажання продовжувати його що три роки в майбутньому. В часі бенкету 23-го березня підкреслено заслуги організаційного комітету під головуванням проф. Т. Гасінського й окремо відмічено присутність секретаря ААТСЕЕЛ проф. Дж. Маліка з Арізони й українських учасників з Канади.

У КОНҐРЕСІ ЗСА ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ БІЛОРУСІ

Вашінгтон. — Ряд сенаторів і конгресменів ЗСА відзначили 61-ші роковини проголошення незалежности Білорусі відповідними промовами й заявами в обидвох палатах впродовж тижня, починаючи від понеділка, 26-го березня. Точна дата роковин припадала на неділю, 25-го березня.

У своїх заявах американські законодавці гостро засуджували Москву за насильне прилучення Білорусі до Совєтського Союзу та за постійні порушення прав людини в Білорусі.

Республіканський сенатор Роберт Дол, відомий із своїх виступів в обороні членів українського правозахисного руху, нагаврував у своїй заяві уряд СССР за беззаконня, арешти і переслідування білоруських дисидентів, вичисляючи таких політичних в'язнів, як Евген Бізнніков і Міхал Кукабака. Він зокрема звернув увагу на справу Бізніннікова, який, відбувши 12 років ув'язнення, був поновно заарештований органами КГБ за те, що він „листувався з д-ром Андреєм Сахаровим, прислухався закордонним радіопередачам та домагався публікації писань українського письменника Миколи Руденка".

Дальше сен. Дол заявив, що він особисто писав листи у справі ув'язненого письменника М. Кукабаки до совєтського амбасадора Анатолія Добриніна та до керівника в'язниці, в якій Кукабака перебуває, не зважаючи на те, що проти нього не було жадних формальних обвинувачень.

Сен. Дол закінчив свою заяву твердженням, що білоруському народові не прийдеться довго ждати на здійснення ідеалів волі й незалежности, маючи у своїх рядах таких хоробрих провідників, як Бузінніков і Кукабака.

Конгрес ЗСА схвалив законопроєкт щодо взаємовідносин з Тайваном

Вашінгтон — Після довгих дебат над специфічною фразеологією, яка б не дразнила Пекін, Палата Репрезентантів і Сенат ЗСА прийняли законопроєкт щодо нової форми відносин з Тайваном в наслідок зірвання дипломатичних зв'язків та визнання Китайської Народньої Республіки.

Законопроєкт був виготовлений Білим Домом, але члени обидвох палат доповнили своїми додатками, в яких наголошується гарантії безпеки цього острова та висловлюється „серйозне затурбовання" у випадку „насильної спроби" поновного приєднання його до китайського материка. Додатки були узгіднені спільною комісією обидвох палат і прийняті у висліді голосування. В середу, 28-го березня, Палата Репрезентантів прийняла законопроєкт відношенням голосів 339 до 50, а наступного дня Сенат апробував його голосами 85 до 4.

Згідно зі законопроєктом відносинами з Тайваном відатиме т. зв. Інститут в Тайвані, який є приватною установою корпораційного характеру. Такий же Інститут має встановити Тайван у ЗСА з осідком у Вашінгтоні та 12-ма відділами в більших містах Америки. Відносини поміж ЗСА і Тайваном мають мати „неурядовий" характер та проходити на економічному й культурному рівнях.

Спірною точкою законопроєкту було питання гарантій безпеки Тайваню з уваги на те, що оборонний договір поміж цим островом і ЗСА вигасає з кінцем цього року. Однак, спроби деяких сенаторів і конгресменів включити у законопроєкт сильніші змістом і специфічні фразеології умови були відкинені більшістю голосів під натиском Білого Дому, щоб не дразнити Пекін.

Але навіть ця „розводнена" версія законопроєкту викликала застереження Пекіну, бо ще минулого тижня, тобто перед голосуванням у Конгресі ЗСА, урядові чинники КНР викликали амбасадора Ленарда Вудкока й висловили невгодування з тексту законопроєкту. Подібний протест вислано до Державного департаменту, але речники цього уряду ЗСА уважають, що це тільки формальні потягнення і що Пекін не оспорюватиме нової форми відносин з Тайваном.

ЗСА вживатимуть літаки „Ю-2" замість розвідувальних баз в Ірані

Вашінгтон. — З уваги на те, що після повалення влади іранського шаха Мохаммеда Різи Паглеві ЗСА втратили дві розвідувальні бази на території тієї близькосхідньої країни, з яких раніше перевіряли, чи Совєтський Союз додержується постанов першого договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ I) і плянували перевіряти чи додержуватиметься договору САЛТ II, то Департамент оборони плянує вживати для тих цілей нову версію літака „Ю-2".

Як відомо, Америка вживала літак „Ю-2" для розвідувальних цілей впродовж 1950-их років, а бази для цих літаків були на Кипрі, в Туреччині та Пекістані. У 1960-му році совєтські військові чинники збили літак „Ю-2", пілотом якого був Френсис Ґері Поверс. Цей інцидент викликав міжнародну кризу, бо тодішній совєтський лідер Нікіта Хрущов відмовився брати участь у запланованих нарадах з президентом Двайтом Д. Айзенгавером. Совєтський Союз був засудив Поверса за шпигунство, а кілька років згодом виміняли його за одного совєтського шпигуна, який був ув'язнений в Америці.

Найновіша версія літака „Ю-2", якого переіменовано на „ТР-1", вивінувана найновішою електронічною апаратурою і з висоти 90,000 стіп зможе стежити за випробуванням совєтських ракет біля міста Ленінск, яке лежить 600 миль на північ від іранського кордону. Розвідувальні літаки не летітимуть над совєтською територією, отже, немає загрози, що совєти їх зіб'ють, як теж Москва не матиме підстав твердити, що ті літаки „нарушують совєтські кордони".

Проте, Департамент оборони інформує, що буде вживати літаки „ТР-1" тільки протягом двохтрьох років, аж поки не розбудує відповідні космічні ракети, які перебиреть на себе ці розвідувальні завдання.

Урядові речники признали, що Пентагон вирішив вживати згадані розвідувальні літаки тому, що ряд членів Сенату одверто заявив, що відмовляться ратифікувати САЛТ II, якщо ЗСА не будуть спроможні перевіряти, чи Москва додержується постанов цього договору.

В березні з СССР виїхало рекордове число жидів

Вашінгтон. — Американські офіційні чинники поінформували, що в місяці березні ц.р. виїхало з Совєтського Союзу рекордове число жидів і що це число може навіть збільшитися в цьому році до 50,000 у наслідок старання совєтського уряду поліпшити відносини СССР із З'єднаними Стейтами Америки. Згідно зі статистикою одержаною від Крайової Конференції совєтських жидів, 4,418 осіб жидівської національности прибули в березні до Відня й були приміщені в пересиленому таборі. Досі найвище число жидів, які покинули СССР в 1973 році було 4,408 осіб. Це був час вийнкового добрих взаємовідносин між ЗСА і СССР, — стверджують вашінгтонські урядові джерела. У річному відношенні найвищим числом було 34,733 тисячі емігрантів жидівської національности в 1973 році. Досі в першому кварталі 1979 року на захід прибуло 12,000 жидів і якщо еміграція буде продовжуватись таким темпом, то треба сподіватися, що в цьому році з СССР виїде бодай 50,000 жидів.

Звітуючи перед Сенатською Комісією Дік Кларк, координатор ЗСА для справ утікачів інформував членів Комісії про драматичне збільшення втікачів і емігрантів із Совєтського Союзу й інших комуністичних країн, які, на його думку, приїжджають на Захід в наслідок деякої лібералізації совєтської еміграційної політики і облегшення в одержанні візи. Досі совєтський уряд видає візи тільки до Ізраїля з бюрократичних міркувань, хоч, як відомо, майже половина жидів поселюється в ЗСА й інших країнах західнього світу.

Речники Державного департаменту вважають, що багато причин склалися на те, що совєти дещо змінили своє наставлення до еміграції жидів. Підписання договору про скорочення стратегічної зброї і його ратифікація Конгресом ЗСА та надання статусу упривілейованої держави в торговельних справах для СССР являються тими двома факторами, які перешкоджають до певної міри справу виїзду жидів і деяких осіб з-посеред інших національних груп.

Згідно з переписом населення в 1970 році, в Совєтському Союзі мало перебувати 2,151,000 жидів, приблизно 117,000 менше, як в 1959 році. Проф. Леон Шапіро з Радґерського університету однак твердить, що під теперішню пору в СССР нараховується 2,678,000 жидів. Нові емігранти кажуть, що це число є набагато вищим. Конгресмен Чарлз А. Ванік, демократ з Огайо і сенатор Генрі М. Джексон, демократ із стейту Вашінґтон, все одно домагаються формального запевнення зі сторони Совєтського Союзу, що виїзд людей, які бажають покинути СССР буде полегшений. Адміністрація президента Картера хоче остаточно вияснити цю справу перед наданням статусу упривілейованої держави для Китайської Народньої Республіки і Совєтського Союзу одночасно. Цю справу відкладено однак до часу підписання договору САЛТ II.

Пекін не підпише мирного договору з Москвою

Пекін. — Пресові агентства інформують, що уряд Китайської Народньої Республіки вирішив зірвати існуючий на протязі 29 років мирний договір і договір про дружню співпрацю з Совєтським Союзом. Очевидно, таке потягнення китайських керівників тільки поглибить ворожнечу між цими країнами, одначе Китай вважає, що договір, реченець якого кінчиться в квітні 1980 р., був тільки чистою формальністю без жадного практичного застосування. До речі, згідно з китайською інтерпретацією, цей договір був систематично порушуваний Совєтським Союзом без вини китайців.

Повідомляючи про це рішення китайське пресове агентство Ґсінгуа підкреслює, що цю зміну запропонував урядові до прийняття постійний Комітет, покликаний до життя 5-им Крайовим Народним Конгресом в березні м.р. Рішення китайців було зроблене своєчасно, бо за кілька днів договір був би автоматично продовжений на чергових 5 років, якби не було рішення Пекіну.

У цьому становищі китайців є також пропозиція, щоб представники СССР і Китаю спільно обміркували спірні справи і дійшли до якогось спільного заключення.

Підписаний в 1950 р. китайсько-совєтський договір називає З'єднані Стейти Америки і Японію спільними ворогами Пекіну і Москви. Ця клявзуля в договорі робить його нереальним документом, бо в міжчасі багато дечого змінилося в міжнародній політиці, а ЗСА і Японія підписали з Пекіном договори про відновлення дипломатичних зв'язків і відкрили свої амбасади в Китаю. Натомість колишні приятелі — комуністичний Китай і Совєтський Союз — ведуть між собою ідеологічну, а подекуди й фізичну боротьбу. Китайську ноту в цій справі передав на руки совєтського амбасадора в Пекіні Щербакова міністер закордонних справ КНР Гуанг Гуа. Зі совєтської сторони покищо не було жадної реакції.

Політичні спостерігачі уважають, що уряд СССР може погодитися на відновлення переговорів, які Москва раніше сама намагалася ініціювати.

Провідники індустріялізованих країн Заходу відбудуть нараду в кінці червня

Вашінгтон/Токіо. — Уряди сімох індустріялізованих держав вільного світу, а саме ЗСА, Канади, Франції, Британії, Західньої Німеччини, Італії та Японії, повідомили, що провідники тих країн візьмуть участь в економічній вершинній конференції, яка проходитиме в Токіо, Японія, 28-го і 29-го червня ц.р.

Це буде п'ята з черги така вершинна конференція, бо перша відбулася у Франції в 1975-му, а остання проходила в Бонні, Західня Німеччина, в липні минулого року.

Президент Джіммі Картер, користаючи з тієї нагоди, що перебуватиме в той час на Далекому Сході, також відвідає Південну Корею, Філіппіни та Індонезію.

Спостерігачі припускають, що головними темами на вершинній конференції в Токіо буде дальший зріст інфляції та енергетична проблема, яка погіршилася тому, що Організація країн-експортерів нафти (ОПЕК) значно підвищила ціни нафтової ропи.

Головна Контрольна Комісія УНС (зліва): проф. д-р Богдан Гнатюк, мгр Іван Геврик, д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк і о. митрат Степан Біляк.

ЗАЯВА І ЗАКЛИК

ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УНС

Ми, підписані члени Головної Контрольної Комісії Українського Народного Союзу, обрані 29-ою Конвенцією в Піттсбурґу, Пенсильванія, в травні 1978-го року, виконали свою статутову повинність і в тижні від 19-го березня 1979 року перевели нашу першу свою річну перевірку діловодства, стану і активностеи цієї нашої найстаршої і найбільшої української установи в Новому Світі. У висліді цієї перевірки, та познайомившись з висідом перевірки стейтових забезпеченевих властей, заявляємо:

1. Головний Екзекутивний Комітет УНС, обраний 29-ою Конвенцією минулого року, у своїй діяльності керується тими основними ідейними настановами, що їх визначили для УНСоюзу його основоположники 85 років тому та що їх знову потвердила 29-та Конвенція, і в дусі тих принципів і настанов поступово здійснює ухвали, резолюції і рекомендації цієї Конвенції, відповідно достосовуючи свою працю та її методи до нових часів і обставин, завжди керуючись добром своїх членів, як і цілої громади та народу.

2. Головна Контрольна Комісія стверджує, що всі діловодство УНСоюзу в усіх його департаментах-відділах: рекордовому, касовому і організаційному, як і у видавництві „Свобода", виховно-відпочинковій оселі Союзівка та в його Українській Національній Корпорації Дому УНС є в належному порядку та ведене модерними методами і компютеровими засобами.

Головна Контрольна Комісія також стверджує, що Український Народний Союз, його Провід і його членство продовжують світлі традиції цієї установи та своєю активною, часто ініціативною участю в усіх ділянках нашого суспільно-громадського і культурного життя, як і своєю активною моральною і матеріяльною підтримкою наших крайових центральних репрезентацій, Українського Конгресового Комітету Америки і Комітету Українців Канади, наших наукових, харитативних, жіночих, молодечих та інших організацій, як і нашої світової надбудови Світового Конгресу Вільних Українців дають часто вирішальний вклад у здійснювання нашого головного завдання: мобілізації наших сил і ресурсів для оборони людських і національних прав нашого українського народу та для допомоги йому в його змаганнях до волі і незалежности.

3. Свій основний звіт із річної перевірки складе Головна Контрольна Комісія на річних нарадах Головного Уряду УНС в травні цього року, але вже тепер, мавши на увазі перевірений стан та діяльність УНСоюзу, як і його потреби та можливості, Головна Контрольна Комісія звертається із гарячим закликом до всього членства УНС, зокрема до урядовців його Відділів та Окружних Комітетів, щоб вони у 85-річчя Українського Народного Союзу активно та із ще більшою відданістю, наполегливістю та енергією допомагали Головному Екзекутивному Комітетові та Головному Урядові здійснювати всі їх почини й акції для дальшої розбудови і скріплення цієї нашої Української Заморської Твердині, бо це є в найкращому інтересі і для добра всіх членів УНСоюзу, як і всієї нашої громади в Америці і Канаді та для всього українського народу в Україні і на поселеннях.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНС

Богдан Футей — голова, Іван Геврик — заступник голови, Іван Телюк — секретар, Богдан Гнатюк і о. митрат Степан Біляк — члени

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЙОНКЕРСЬКИЙ ПЛАСТПРИЯТ ВЛАШТОВУЄ ЧАЙНИЙ ВЕЧІР

Йонкерс, Н.Й. — Тут у неділю, 8-го квітня, о год. 4-ій по полудні в авдиторії школи св. Михаїла відбудеться Чайний Вечір, що його влаштовує Пластприят місцевої Пластової Станиці.

Програма Чайного Вечора дуже різноманітна: сольоспів — сопрано Люба Сохан і тенор Євген Титла, виступи відомого піяніста Льва Стругацького та знаного гумориста Івана Керницького- Ікера.

Після програми — перекуска. Вступ: дорослі 5 долярів, а студенти і молодь 2 доляри.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДД. УККА В НЮАРКУ-ІРВІНҐТОНІ

У неділю, 8-го квітня ц.р., о год. 4-ій по полудні, тут в Українському Народному Домі, 140 Проспект евеню, відбудуться Звичайні Загальні Збори Відділу УККА. Делегатом організації, який є членом Відділу УККА, може бути тільки платник УНФонду.

На Зборах буде присутній екзекутивний директор Канцелярії УККА мгр Іван Базарко, який відзначуватиме заслужених діячів української громади грамотою подяки від Крайової Ради УККА.

ПРО АЛЬБОМ ШКОЛИ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

Школа Кобзарського Мистецтва інформує, що їхній Альбом є вже в розпродажі; його можна буде закупити по зниженій ціні (13 долярів) до 1-го травня. Зацікавлених набути цей Альбом — просимо писати на адресу: Nick Czorny, 84-82 164 St., Jamaica, N.Y. 11432.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важливі вибори в Канаді

Розв'язання Палати Громад і проголошення нових виборів в Канаді нікого не здивувало, бо згідно з конституцією цієї країни вибори до федерального парляменту мають відбуватись що п'ять років і припадають власне на цей рік.

Коли брати до уваги останні опити населення, то у виборах до 285-членної Палати Громад більшість повинна б здобути Проґресивно-консервативна партія, закінчуючи 11-річне урядування прем'єр-міністра П'єра Трудо і ним очолюваної Ліберальної партії. На це вказують рівнож вибори до провінційних леґіслятур, як от, наприклад, у Манітобі, де Проґресивно-консервативна партія здобула 74 з усіх 79 послів, а Ліберальна партія — ні одного. Тут слід з признанням відзначити, що серед новообраних послів 10 українського роду — 9 членів Проґресивно-консервативної партії, а один — з партії Соціяльного кредиту, що поновно підтверджує політичну зрілість наших братів і сестер в Канаді. Коли до того додати ще й такі факти, що довголітнім членом канадського сенату є сен. Павло Юзик, а міністром багатокультурности є Норман Кафик, який був одним з дев'ятьох послів українського роду в останній Палаті Громад та що в інших провінціях Канади, як і у федеральному уряді, українці займають важливі пости, то можна тільки з признанням висловитись про нашу спільноту в Канаді та її динамічну настанову до політичних процесів цієї країни.

До надщерблення популярности Ліберальної партії причинилась невдала спроба реґулювання цін і заробітних платень, що його прем'єр Трудо припинив недавно під натиском робітничих спілок, а також зростаюче безробіття та інфляція. Ці проблеми ліберальний уряд не зумів розв'язати. Це не значить, що консерватисти мають якусь ,,маґічну'' розв'язку тих проблем, які, до речі, не є ,,ексклюзивною власністю'' Канади. Але у демократичних системах існує довголітня традиція зміни у кризових ситуаціях, даючи опозиції нагоду примінити свої концепції й методи. Така ситуація дозріла в Канаді, — твердять політичні аналітики.

Однак, найбільш складним питанням являється справа франкомовного Квебеку, який, як відомо, від років ґрозить виходом з канадської федерації та встановленням своєї самостійности. Справді, лідер партії Кебекуа і прем'єр-міністер провінції Квебек, Рене Лєвек, не вдається до радикальних засобів усамостійнення, подавши до відома, що пізньою осінню цього року він задумує проголосити референдум у цій провінції, включаючи тільки справу започаткування переговорів з федеральним урядом. У загальному, політичні коментатори уважають, що пророчі слова покійного президента Франції де Ґоля — ,,хай живе вільний Квебек'' — стануть дійсністю скорше чи пізніше. Мабуть скорше, коли до влади прийдуть консерватисти з їхньою англосаксонською настановою, а пізніше, коли у виборах знов здобудуть перемогу ліберали на чолі з прем'єром Трудо, який втішається більшою популярністю серед франкомовного населення Квебеку. Отже витворюється своєрідний парадокс, у якому ці радикальні кола партії Кебекуа, що бажають приспішити встановлення самостійного Квебеку, можуть піддержувати не дуже то їм приятливих консерватистів. У цій ситуації може найбільше скористатися Нова демократична партія, що є соціялістичної орієнтації і яка може мати рішальний голос у новообраній Палаті Громад.

Деякі американські політичні діячі й аналітики стурбовані мовчанкою Білого Дому. Справді, вони проти будь-якого втручання ЗСА у внутрішні справи Канади, однак, беручи до уваги тісні економічні, торговельні і мілітарні зв'язки поміж цими двома країнами, деякі офіційні кола ЗСА добачають небезпеку в балканізації політичної ситуації в Канаді та можливості створення незалежного соціялістичного Квебеку. Якщо до того дійде, — а перші познаки виявляться у передвиборчій кампанії, та, очевидно, у вислідах виборів, — то уряд ЗСА буде змушений зайняти якесь становище до цього питання.

З тих чи інших причин за виборами в Канаді слідкуватимуть її приятелі й вороги. Преважливими будуть вони й для півмільйонової української спільноти в цій країні, всебічний ріст якої у великій мірі залежатиме від висліду виборів та від дальшого розвитку подій у зв'язку з Квебеком. Слід сподіватись, що, будучи свідомими цього, українці в Канаді старатимуться збільшити і скріпити свою присутність у федеральному парляменті Канади.

Біля Маляйзії втопилось 100 в'єтнамських втікачів

Куаля Люмпур, Маляйзія. — У суботу, 31-го березня, біля 40 миль від побережжя Маляйзії втопилось 107 в'єтнамських втікачів, коли на бурхливих водах перевернувся корабель, що його маляйські човни тягнули на море. Раніше уряд Маляйзії відмовився прийняти втікачів, відкликаючись на заяву з минулого року, що Маляйзія прийме 50,000 втікачів з В'єтнаму, а на більше число не має місця.

Корабель з 237 втікачами виплив з В'єтнаму 19-го березня. Ще заки він приплив до Маляйзії, 10 осіб згинуло в наслідок недуг, недостачі харчів та нападів піратів, які двократно пограбували втікачів. Корабель старався причалити до берегів Маляйзії у південній провінції Йогоре, не зважаючи на остороги прибережної охорони, човни якої вкінці обстріляли корабель, поранивши кілька осіб.

На прохання представників Високого Комішенера для втікачів при Об'єднаних Націях уряд Маляйзії погодився прийняти тих втікачів, які врятувались, та примістити їх тимчасово в таборі на острові Тенгаг.

Це був другий трагічний випадок з в'єтнамськими втікачами біля берегів Маляйзії. У листопаді минулого року там згинуло біля 300 осіб, коли на бурхливих водах зударились два кораблі з втікачами.

Урядові чинники Маляйзії, які підтвердили випадок, зарядили слідство в цій справі.

I. Світ

ПЕКІН І МОСКВА

(Спільне й різне в політиці та ідеології)

[1]

В американській та закордонній пресі часто дискотується питання: яка різниця між цими двома великими комуністичними державами та чи можливе порозуміння поміж Пекіном і Москвою. Питання про порозуміння було особливо популярним серед дипломатичних кругів. Збройний напад на В'єтнам, який перевів Пекін кілька тижнів тому перекреслив це останнє питання, бо вказав глибину конфлікту між цими двома державами.

У нашій статті ми спробуємо зробити аналізу ,,поведінки'' обох центрів комунізму, які почали набирати зафарбування націоналізмом. Питання не є легким та вимагає кількох виявлень їхньої політики та ідеології. Ми залишаємо тим часом осторонь справу положення меншин в цих двох країнах, зазначаючи одначе те, що в Совєтському Союзі вони становлять майже 50 відсотків населення та є під тисненням московського шовінізму, а в Китаї — не більше як 10 відсотків загального населення, а може трохи більш і мають ширші права та можливості, аніж в московській імперії, спадкоємниці бувшої царської імперії.

Виявлення різниць і подібностей Пекіну та Москви в їхній міжнародній діяльності не були ясні до часу смерти Мао у вересні 1976 року. Тільки після цієї дати почали з'являтися ознаки значних змін у зовнішній політиці Китаю. До половини минулого року ці зміни ще не були виявлені як слід. Постало питання в 1976 році щодо плянів Ганоя та як далеко піде Москва в підтримці його в тих плянах. Ми писали в ,,Свободі'' на тему ,,Імперіялізм азійської Куби'', яку гаряче почала підтримувати Москва, переводячи в життя доктрину Брежнєва, виявляючи цю підтримку підписанням минулого року окремого договору про співпрацю та ґарантію на випадок нападу.

Реакція Пекіну була гостра, бо пляни Ганоя були виявлені дуже ясно: спочатку контроль Ляосу, переведений швидко та успішно, а потім напад та окупація Камбоджі, створенням там лялькового уряду й негайне визнання його Москвою. А що ж Китай? Спочатку мовчанка, а потім реакція свідками якої ми є сьогодні. Ганой мав свої пляни: спочатку підпорядкувати всю територію бувшого Індокитаю, а потім забрати Малаї і може Синґапур, а опісля вести наступ на Таїлянд, з остаточним пляном перебрати під контролю Бурму, щоби мати впливи вже на Індію через Банґладеш (б. Східній Пакістан). Отже створення на півдні політичного бар'єру проти Китаю.

Московські дорадники в Ганої були переконані, що такий далеко заплянований плян можна перевести, бо після смерти Мао в Китаї буде період боротьби різних фракцій та груп в середині самої китайської комуністичної партії. Але Москва помилилася — такої великої анархії в Китаї не трапилося, лідер Гуа та його приятелі швидко встановили контролю в головних центрах та проявили велику здібність пристосуватися до нових умов життя в світі. Праґматизм переміг і почав діяти активно та відкрито. Дехто гадає, що це була спроба завести в Китаї ленінську політику НЕП. Помилкою є порівнювати китайські нові заходи з НЕП-ом, бо Ленін мав рівночасно сильне ЧЕКА, якого в Китаї не існує й немає потреби, крім того є ще та різниця, що в РСФСР того часу Ленін та його оточення ігнорували селянство, бо для них базою був пролетаріят. Натомість в Китаї пролетаріяту фактично не існує у великій кількості, а селянство — це основа політики Мао та його послідовників. Ця орієнтація Китаю була осуджена Сталіном.

Щоб мати правдиве розуміння цих подій треба нагадати, що політичні й дипломатичні заходи проводилися в площині китайсько-американсько-японських взаємин. Скріплення японо-китайських взаємин і співпраці стало можливим, коли Кремль не погодився віддати Японії чотири островки з курильської групи, які находяться біля берегів острова Хокайдо. Ця постава Кремлю виявила московські імперіялістичні загарбання й невміння оцінити настрої іншого народу. Для свобідного світу це був великий успіх, бо провалилися пляни Москви на одержання японського капіталу та використання японської технології для розвитку народів Сибіру та Далекого Сходу. Москвини загубили нагоду дістати поверх 10 більйонів долярів.

Японці згадали, як в 1920-их роках Москва анулювала договори з фірмою Міцубіші про експлуатацію нафти на північному Сахаліні, а також уневажнення концесійних прав концерну Гарримана в Якутії, концесій Вандербільду та англійських контрактів.

[Продовження буде]

Д-р Данило Міршук

ПЕРЕЯСЛАВ І ДІЙСНІСТЬ

[3]

А що в ті часи поняття нації й її культури ототожнювалось з релігійною приналежністю, то це значить, що цар Олексій Михайлович виразно зазначив асиміляцію українського народу через церкву. Ця грамота викликала обурення в гетьмана Б. Хмельницького і високої старшини. Гетьман ігнорував Грамоту і внесені поправки московським царем до Переяславської умови.

Передчасна смерть Б. Хмельницького (1595-1657) змінила політичний шлях України. Москва доклала всіх можливих інтриг, щоб розкласти Україну з середини, про що образно описав П. Куліш в ,,Чорній Раді" про події 1663 року. Чотирма роками раніше за гетьмана Івана Виговського дійшло до збройної сутички між козаками і царським військом, у якій Виговський 8 липня 1659 року розбив московське військо князя Трубецького під Конотопом.

Самостійницьку політику проводив далі гетьман Іван Мазепа з початком гетьманування від 25 липня 1687 року аж до смерти 22 серпня 1709 року, що сталась після поразки у війні з Петром Першим під Полтавою. Перемігши Мазепу під Полтавою, Петро перший 22 квітня 1722 року касує адміністративний поділ гетьманської України і заводить ,,Малоросійську колеґію" під контролею московських воєвод, що означало повну ліквідацію української адміністрації й української державности.

Найбільшого спустошення в Україні довершила Катерина друга. В змові з своїми фаворитами, Потьомкіним і Орловим, задушила свого чоловіка царя Петра Третього і 1762 року всілась на престолі московської держави. За її наказом московське військо зруйнувало 1775 року Запорізьку Січ, що в якійсь мірі була відлунням українських вольностей.

Зі знищенням української державности почався наступ усім фронтом на національні права України: заведення кріпацтва, знищення української освіти і всякого прояву національної культури. У відомій інструкції до князя Вяземського Катерина II писала: ,,Малая Россія, Ліфляндія і Фінляндія суть провінції, которія правятся конфірмованимі ім прівілеґіями; нарушіть ония отрєшєнієм всєх вдруг вєсьма непрістойно било, однакожь і називать їх чужестраннимі і обходіться с нимі на таком же основанії єсть большє нєжелі ошибка, а можно назвать с достовєроностію глупостію. Сії провінції, также Смолєнскую, надлєжіт легчайшімі способамі прівєсті к тому, чтоб оні обрусєлі і пєрєсталі би ґлядєть как волкі к лєсу".[7]

З приходом нового царя на пристол російської імперії сильніше і більш брутально переслідувались нації й культури неросійських народів. Уже 1863 року міністер внутрішніх справ Валуєв циркуляром заборонив друкувати всякі книжки українською мовою. В тому злощасному циркулярі Валуєв заявив: ,,Ніякої малоросійської мови не було, немає і бути не може."

В короткому часі після того циркуляру в Петербурзі відбулась урядова нарада з участю українофоба М. Юзифовича проти українського руху. Наслідком тієї наради був недоброї пам'яті т.зв. Емський Височайший наказ 18 травня 1876 року. Подаємо наказ без змін:

Государ Імпєратор 18 минувшєго Всємілостілєшь повєлєть соізволіл:

1) Нє допускать ввоза в прєдєли Імпєрії без особаго разрєшєнія Главного Управлєнія по дєлам пєчаті каких би то ні било кніг і брошюр, іздаваємих на малоросійском нарєчії.

2) Пєчатаніє і изданіє в Імпєрії оріґінальних произвєдєній і пєрєводов на том жє нарєчії воспрєтіть, за іcключєнієм лішь:

а) історічєскіх докумєнтов і памятніков;

б) произвєдєній ізящной словєсності, но с тєм, чтоби прі пєчатанії історічєскіх памятніков бєзусловно удєрживалось правописаніє, в произвєдєніях жє ізящной словєсності нє било допускаємо нікаких отступлєній от общєпрінятого русскаго правописанія, і чтоби разрєшєніє на пєчатанія произвєдєній малорусской словєсності давалось нє іначє, как по розсмотрєнії в Главном Управлєнії по дєлам пєчаті, — і

3) Воспрєтіть различния сцєнічєскія прєдставлєнія на малорусском язикє, а равно і пєчатаніє на таковом жє тєкстов к музикальним нотам".[8]

На основі цього наказу царя Олександра II закрили Київське Географічне Товариство. Цей наказ прибив розвій української літературної мови та заборонено вживати слів Україна, український... В той час уже відродилась Галичина, у Львові розпочався національний рух і наша літературна продукція перенеслася за кордон, і там була аж до 1905 року.

У період російської революції 1917-20 років кожен народ самовизначився і приступив будувати господарче і політичне життя. Україна одна з перших поневолених націй в росій-

(Закінчення на стор. 3)

Використана література:

7. Сергей Соловьев. *История России.* Том 26, ст. 39.

8. Іван Огієнко. *Історія Української Літературної мови,* ст. 182-183.

Михайло Павлюк

ЗЕРНОВА КРИЗА В СССР

Постійна криза сільського господарства СССР є загально відома. Тому необхідно глибше розглянути, чому ця криза триває вже майже сорок років. У першу чергу треба устійнити наявність в СССР ґрунтів, які надаються для вирощування зерна та якість цих ґрунтів. СССР має величезну територію, але земель для вирощування зерна менше ніж має Америка. Так вище на північ від 60-го ґрадуса північної широти колосальні терени не надаються до вирощування зернових культур, бо закоротке літо й зерна не визрівають. Піщані пустелі в Туркестані, напів пустелі в Казакстані, в Криму та степи Башкірії північніше Кавказу. Ці степи надаються лише, як природні пасовиська, бо мають ґрунти з дуже тонким прошарком родючої землі, а далі піски. Експеримент заорання цілинних земель у західньому Казакстані наочно показав непридатність цих степів для вирощування зернових рослин. Заорані Хрущовим цілинні землі західнього Казакстану перетворилися в пісчану пустелю. Гори Криму, Кавказу, Алтаю та Станового Хребта в Сибірі мало надаються для вирощування зернокультур, а вважаються переважно як природні пасовиська. Особливо мало земель придатних для вирощування зернових в Сибірі, доказом цього є те, що на величезних просторах Сибіру тепер налічується лише 20-25 мільйонів осіб й це тому, що дуже мало земель для вирощування зернових культур. З поданого можна приблизно обчислити, що колосальні території СССР мають лише 1/6 земель придатних для вирощування зернових.

Крім розмірів земель придатних для вирощування зернових культур є важлива родючість цих ґрунтів. СССР має дуже родючі ґрунти (чорнозем) в Україні (лісостеп та степ) на Кубані, центральна чорноземна область в Московщині (Пензенська та Тамбовська губернії) та на Поволжі, Акмолінськая область в східньому Казакстані та в Усурійському краї по річці Усурі на далекому сході Сибіру. Решта земель придатних для зернових культур — це дуже слабородючі землі з ґрунтами підзолисто-пісковими. Ці піскуваті землі настільки слабо родючі, що потребують угноєння. При постійному й достатньому угноюванні можуть дати лише 45-40 пудів з гектара, а без угноєння лише 15-18 пудів (пуд 16 кілограм). Отже високо родючі ґрунти (чорнозем) в СССР становлять лише 1/5 частину земель придатних для вирощування зернових. Але площі чорнозему й особливо в Україні й Поволжі, коли у травні пройдуть великі дощі, з гектару може вродити 150-200 пудів зерна.

Щоб глибше розглянути чинники, які на ці часи в СССР створили постійну кризу нестачі зерна, необхідно подати рух зерна за часів царату при приватній ініціятиві ведення сільського господарства.

Відомо, що за царату в Росії експортувалося кожний рік 200-250 мільйонів пудів зерна. Таку велику кількість зерна на експорт переважно вивозилося з степової частини України. Чому ж Україна могла мати таку колосальну кількість зерна на експорт? Це тому, що на колосальних площах піскуватих ґрунтів ще з давніх часів було організовано угноєння ланів й для цього тримали велику кількість всякого скота, який продукував потрібний гній для угноювання. Так село на Московщині тримало разом з молодняком 170 рогатого скоту та 150 коней. За зимову пору накопичувався гній у такій кількості, що вистачало для угноєння селянських ланів. Приклад: в українському Поліссі, де находяться супіщані ґрунти, селяни тримали пару волів та 3-4 корови. Таку кількість корів селяни Полісся тримали не так для надоювання молока, як для продукції гною. Удойність цих 4-ох корів була дуже низька, бо висока удойність можлива лише при підкормці концентрованими кормами (пойло з ячмінної дерті). Система мати 3-4 корови з малими удоями економічно виправдувала себе, бо хоч 4 корови з малими удоями дадуть стільки молока, скільки одна ґодована концентрованими кормами, але також — м'ясо, шкіру при убою та продукцію гною.

Система достатнього угноєння на теренах царської Росії давала 40-50 пудів зерна з гектара й такі врожаї забезпечували постачання хлібом не тільки селянську родину, а й губерніяльні та повітові міста. Але постачання хлібом таких міст, як Петроград та Москва провадилося дешевим водним шляхом з родючих земель Поволжя. В цей спосіб угноювання та одержання зерна з Поволж'я піскуваті малородючі землі Прибалтики, Білорусії та Московщини повністю були забезпечені хлібом. Це дало можливість Україні стати ,,житнецею'' Західньої Европи.

Жовтнева революція й прихід до влади комуністів відразу нанесло сільському господарсту величезні шкоди т. зв. системою ,,продразвєрсткі'' й зменшила посівні площі на 30-35 від-

(Закінчення на стор. 3)

РЕЗОЛЮЦІЇ ТРЕТЬОГО СКВУ

СХВАЛЕНІ В НЮ ЙОРКУ У ДНЯХ ВІД 23-ГО ДО 26—ГО ЛИСТОПАДА 1978 РОКУ

[3]

10. Вершком зневаги людської гідности в Україні, та в цілому СССР, є позбавлення громадян московсько-большевицької імперії найелементарніших людських, релігійних, громадських, політичних і національно-культурних прав. Поневолення української людини на її прадідній національній території в Україні і поза її межами в СССР збільшено непомірно одночасним наступом комуністичного тоталітаризму й великодержавного російського шовінізму, спрямованим на все, що є українське, національне. Коли росіян переслідують лише за їхній спротив самій комуністичній диктатурі, то українців винищують у першу чергу за всякий вияв їхньої національної самобутности під закидом ,,буржуазного націоналізму''. Всіх оборонців української культури, чистоти української мови та українських національних традицій у побуті та обрядах церковного життя тероризує панівний режим важкими карами нібито за порушування т. зв. совєтської законности. У випадках політичної діяльности одиниць панівний московсько-большевицький режим застосовує принцип збірної відповідальности; найкращим прикладом злочинної збірної відповідальности є безперебійне карання Юрка Шухевича за участь його батька в українській визвольній боротьбі.

11. Всі вищезгадані переслідування української людини й української нації органами московсько-комуністичного режиму нарушують Богом дане кожній людині природне право на життя, свободу й змагання до власного щастя, як і природне право української нації на плекання своїх національних духових вартостей і матеріяльного добробуту в українській суверенній і народоправній державі. Органи московсько-большевицького окупанта постійно ламають постанови власної конституції та власного законодавства, нагинаючи їх кожночасно для незаконного — за їх власною конституцією — переслідування національно свідомих або інакше думаючих; вони теж наявно ламають постанови тих міжнародних конвенцій, договорів і декляpацій, що їх уряд Союзу Совєтських Соціялістичних Республік підписав спільно з іншими державами світу для забезпечення людських і громадських прав, особистих і релігійних свобід, а зокрема права на самовизначення народів і деколонізацію імперій.

Делеґати Третього Світового Конгресу Вільних Українців якнайрішуче засуджують таке поступовання комуно-російського імперіялістичного режиму й доручають Секретаріятові СКВУ послідовно змагати до деколонізації СССР і визволення України, бо тільки в майбутній вільній, ні від кого незалежній і народоправній Суверенній Соборній Українській Державі зможе український народ мати всі людські права, жити вільним життям і всесторонньо розвиватися.

III. До справ вільної української спільноти

1. Пригадуючи визначення виховного ідеалу Українця у діяспорі основоположниками СКВУ, що ,,Українець у діяспорі — це повноцінний громадянин своєї країни, пов'язаний з українським народом вузлами української мови й культури, особистість якого визначується християнсько-етичними вартостями і творчою працею для України'', делеґати Третього СКВУ в першу чергу вітають Український Народ. Вони вітають теж народи та уряди країн свого поселення, де українській національній спільноті вільно плекати й розвивати власне релігійне, національно-культурне, освітньо-виховне, господарське та громадське життя при виконуванні своїх обов'язків, що випливають із повноцінности громадянства.

2. Для самозбереження української національної спільноти в діяспорі та її всестороннього розвитку умандатовані делеґати Третього СКВУ апелюють до всіх українців включитися в українське організоване життя та всіма силами й засобами сприяти розвиткові українських Церков, українських культурних, освітніх, виховних, суспільно-громадських, жіночих, молодечих, студентських, допомогово-харитативних, суспільно-політичних, господарських, професійних, мистецьких, наукових, видавничих, робітничих і всіх інших установ та організацій, які своєю діяльністю виповнюють зміст організованого життя українських громад у вільних країнах і творять духову й матеріяльну базу для реалізації основних цілей і завдань Світового Конгресу Вільних Українців.

3. Делеґати Третього СКВУ стверджують однодушно, що основою духового й біологічного самозбереження Українського Народу, як на Рідних Землях, так і в діяспорі, є українська родина. Традиційно в українському житті мати була опікункою домашнього вогнища, охороняла дитину від моральних і фізичних небезпек довкілля, а зокрема плекала в дітей любов до українських національних вартостей, розвивала поняття Правди й Добра та любов до Творця.

Третій СКВУ апелює до всіх українців берегти пильно інституцію української родини, що залишається запорукою збереження українських традицій, духовости, побуту й біологічної субстанції народу.

4. Релігія і Церква є невід'ємною частиною життя і розвитку України та українців у діяспорі. Радіючи розквітом українського релігійного життя в країнах вільного світу, делеґати Третього СКВУ щиро й сердечно вітають ієрархів і духовенство всіх Українських Церков і висловлюють надію, що всі українські християни дбайливо підготуються і соборно відзначать Тисячоліття Хрищення Руси-України в 1988 р. Третій СКВУ закликає всі релігійні, громадські, наукові, культурні, мистецькі й професійні установи й товариства дати свій творчий вклад у підготову та відмічення цього Великого Тисячоліття.

[Продовження буде]

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

Еспанський прем'єр Суарез одержав підтримку в парляменті

Мадрід, Еспанія. — Пресові агентства інформують, що теперішній прем'єр-міністер еспанського уряду Адольфо Суарез знайшов зрозуміння і підтримку в парляменті й тепер формуватиме новий уряд меншости. Вислід голосування в нижній палаті парляменту (183 до 149 голосів) вказує на те, що тільки комуністи і соціялісти не голосували за піддержкою Суареза, всі інші, включно з правими партіями, голосували за програмою теперішнього прем'єра і за висловленням вотуму довір'я для нього. Політична партія Суареза — Демократична Юнія Центру здобула у виборах, які відбулися в Еспанії 1-го березня ц. р., 168 місць у нижній палаті парляменту, 8 менше, як потрібно було, щоб здобути більшість.

Політичні спостерігачі інформують, що комуністи і соціялісти намагалися викликати заколот у парляменті своєю вимогою, щоб ще перед голосуванням відбути широку дискусію над програмою уряду. Прем'єр Суарез у загальному обіцяв працювати в напрямі поліпшення економії, соціяльних програм і злагіднення політичних спорів між політичними партіями. Члени його власної партії влаштували Суарезові оваційне привітання. Проголошення нового кабінету відбудеться наступного тижня під час спільного засідання обидвох палат еспанського парляменту.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПЕРЕЯСЛАВ І ДІЙСНІСТЬ

(Закінчення зі стор. 2)

ській імперії взялася відбудовувати державне життя. Ще в березні 1917 року з'їзд кооперативних діячів у Києві „виніс постанову про необхідність негайного введення української мови в школі, в суді та всіх громадських і державних установах".9

Ця постанова найбільш розгалуженої і економічно сильної кооперативної організації продемонструвала волю українського народу — будувати самостійне життя.

У короткій розвідці не будемо спинятись на деталях національного будівництва в період революції й національної боротьби, бо то був короткочасний вияв творчости українського народу, який був здушений большевицько - московським імперіялізмом. Коли ж большевики захватили Україну, вони всякими методами намагались придушити національний розмах, але що були тоді не всилах його спинити і тому допустили тимчасовий процес українізації, який протривав до 1929 року.

У роки Другої світової війни український народ намагався відновити власну державу, але Україна була в той час головним театром війни двох тоталітарних імперіялізмів — німецького фашизму та російського „комунізму" і тому не могла фізично відстояти національні інтереси. В тій війні Україна втратила найбільше матеріяльних цінностей та людських жертв, морально і політично затоптана гітлеризмом та московським імперіялізмом. І здавалося, що Україна не вилонить із себе національної ідеї, що її національну духовість зневтралізував московський імперіялізм. Одначе в біологічній субстанції українського народу не вмерла національна ідея і в шестидесятих роках Національний Геній проявив себе в літературі й протестах інакшедумаючих. Поява на політичній арені предтеч грядучої національної революції Дзюби, Чорновола, Караванського, Мороза, Світличного, Плюща, Шумука, Лук'яненка, Осадчука, Сверстюка, Стуса, Красівського, генерала Григоренка, Руденка, Тихого, Пронюка, Калинця та жінок-мучениць Алли Горської, Ірини Калинець, Ніни Строкатої, Надії Світличної та тисячі незламних патріотів українського народу повсякденно хвилюють недрімаючу Москву.

Москва знову, як і в 1954 році, наполегливо і помпезно відзначає в цім році 325-ліття Переяславської умови, фальсифікує нашу історію, щоб у пам'яті українського народу стерти історичну правду і прагнення до самостійного життя.

Сучасна українська інтелігенція щоразу більше й більше розкриває і виносить на осуд суспільств світу фальсифікаторів історії, дискримінацію мови й культури українського народу та економічну експлуатацію України Москвою. Так, наприклад, історик М.Ю. Брайчевський у своїй праці „Приєднання чи возз'єднання" розкрив забріханість совєтсько-імперської історіографії і прийшов до такого єдино-вірного і логічного висновку: „...виходить, що напротязі багатьох століть український народ боровся головним чином... проти власної національної незалежности. Що незалежне існування було величезним злом для нашого народу. І що, отже, всі ті, хто кликав його на боротьбу за національну незалежність, були... найлютішими ворогами українського народу."

Цьогорічний ювілей Переяславської умови провадиться під кутом найсолодшої брехні й лицемірства. А чи український народ поважає фальсифікаторів історії — покажуть грядучі події.

Використана література:
9. Павло Христюк. *Українська Революція.* Том І, ст. 17.

ЗЕРНОВА КРИЗА...

(Закінчення зі стор. 2)

сотків. Москва вивозила з України зерно до Московщини.

З того часу й дотепер Україна стала „житницею" Московщини. Правда, економічна система часів НЕП-у дещо підняла продукцію зерна в СССР.

Колективізація сільського господарства разом з механізацією у різний спосіб зруйнувала видатність сільського господарства СССР. Колективізація означала заміну приватної ініціятиви управлінням державним, починаючи з голови колгоспу до наркома земельних справ. Колективізація та ще й масова в короткий термін зруйнувала сільське господарство СССР. Найдошкульніша руїна полягала в тому, що було повністю зруйновано систему продукції гною для угноєння піскуватих земель, яких в СССР налічується до 4/5 всіх земель придатних до вирощування зерна. Руїна продукції гною почалася з усуспільнення коней, а вже в 1930 році Сталін подав, що біля 30 мільйонів коней здохло за браком кормів. Колгоспники одержали можливість тримати одну корову, але випродукуваний коровою гній використовують лише для угноєння присадибної ділянки, а не угноєння колгоспних ланів. Можна собі уявити, які мізерні врожаї збираються по всьому СССР з супіщаних ланів без достатнього угноєння.

Ці колосальні втрати зерна на малородючих ґрунтах утворили постій браку зерна й примусили випомповувати майже все зерно з України та інших чорноземних ланів. Про експорт зерна не могло бути й мови. Виникає питання, чому колгоспи в теренах піскуватих ґрунтів й досі не спромоглися організувати виробництво гною для угноювання колгоспних ланів. Для цього треба було б мати коров'ячу фарму з якихось 300 корів? Це тому, що колгоспи не мають чим ґодувати. Держава забирає все зерно й сіно, а на соломі корови не даватимуть молока.

Ще перед війною нестача зерна ускладнилася ще й тим, що індустріялізація привела до колосального збільшення населення міст й треба було постачати населення міст принаймні хлібом та хлібними продуктами, як макарони, крупа та борошно. Це збільшення населення міст й особливо було наявне в самій Московщині. (За царату Москва мала 500,000 населення, а ще до війни мала понад чотири мільйони населення).

Москва вихваляється тим, що розбудувала механізацію сільського господарства, але совєтська механізація не поліпшила врожайности земель, а погіршила, бо спричинилася до масового вирощування бур'янів. Це тому, що трактористи, які засівають колгоспні лани крадуть зерно. Рідкий засів сприяє вирощуванню бур'янів. Часто можна було бачити поля, на яких бур'яни становили з 30 відсотків рослинности. Комбайни в СССР не в'яжуть снопів, а викидають солому й бур'ян та з соломою й насіння бур'янів. Там, де пройшов комбайн, там вже засіяні бур'яни. На полях колгоспів, 11 років з часу колективізації, можна було бачити великі скирти, складені з бур'янів й цими скиртами,до речі, колгосп постачає колгоспників для опалювання хат. Москва по праву може твердити, що найбільше вирощує бур'янів у порівнянні з Заходом. Зрозуміло, масове винищування бур'янів істотно зменшує врожайність зернових, але це також спричинилося до зменшення родючости земель (ерозія ґрунтів). Ще до війни в Україні ерозія ґрунтів досягла такого рівня, що рекомендувалася поглиблена оранка, щоб нижчі прошарки чорнозему підняти на поверхню. Сотки років чорнозем України не подавав ознак послаблення родючости, а за десяток років совєтської механізації з вирощуванням бур'янів істотно послабла родючість чорнозему в Україні. Наскільки велике зменшення родючости земель, видно з того, що Москва почала покладати надії на мінеральні удобрення ґрунтів.

Криза нестачі зерна значно зросла, коли СССР після війни захопив великі терени або приєднав до СССР у формі сателітів. Тепер потрібно забезпечувати хлібом принаймні якихось 90 мільйонів осіб та ще ґрунти Естонії, Латвії, Литви та частина Полісся, яка була під Польщею, мають піскуваті ґрунти з низькою родючістю. Крім того, треба постачати зерном Болгарію, Чехо-Словаччину та Східню Німеччину. Тому Москва почала шукати зерно серед держав Заходу. Після війни Москва робить постійні закупи зерна в Америці та навіть в Західній Европі. Так за царату, при приватній ініціятиві та кінській тягловій силі, зерна вистачало прогодувати 180 мільйонів осіб, а з України експортували 200-250 мільйонів пудів зерна, оплачені золотом. Тепер Москва за золото закуповує зерно на Заході, щоб так-сяк забезпечувати хлібом населення московської імперії.

В ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЬГИ ШУСТ

Яка відійшла у Вічність 9-го квітня 1959 р.
відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в понеділок, 9 квітня 1979 р., о год. 6:30 рано в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

Про молитви просить —
син ВАСИЛЬ ШУСТ

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої Любої СЕСТРИЧКИ

сл. п.

ДОНІ з ГУЛЕЇВ ЖУК

ТА В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ЇЇ МУЖА

сл. п.

ВАСИЛЯ ЖУКА

б. Воїна у змаганнях за Волю України

жертвуємо 500.00 долярів
на ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА
в Сарселі, Франція.

Брат — ОСИП ГУЛЕЙ з дружиною ЗЕНОВІЄЮ
Сестра — МАРІЯ СТЕФАНІВ з мужем МИХАЙЛОМ
Братаниця — МАРТА ЛЕҐЕЦКІС з мужем РИЧАРДОМ

Джейн Бирн — перша жінка посадником Чікаґо

Чікаґо. — Джейн Бирн, 44-на кандидатка Демократичної партії, була обрана на посадника Чікаґо великою більшістю голосів, ставши першою жінкою на цьому становищі в історії міста.

Згідно з неповними ще обчисленнями голосів, Дж. Бирн здобула 671, 189 голосів, а її противник з республіканської партії Воллес Джонсон — 131,261. Кандидат Соціялістичної партії Андрю Пуллі одержав 14,966 голосів.

Вибори були цікаві тим, що Дж.Бирн не мала повної піддержки „партійної машини",яка у правиборах минулого лютого підтримувала посадника Майкела Біляндіча, наслідника довголітнього мейора Річарда Дейлі. Хоча Бирн не розраховувала на таку піддержку, то в останніх днях перед виборами багато партійних активістів виявили льояльність до партії та допомогли кандидатці у її кампанії.

Джейн Бирн

У виборах, які відбулись у вівторок, 3-го квітня, взяло участь 58 відсотків управнених до голосування осіб.

ВШАНОВУЮЧИ ПАМ'ЯТЬ
ПОМЕРЛИХ ЧЛЕНІВ
нашого Відділу ч. 336, Т-ва „Сокіл" в Клівленді, Огайо,
замість квітів на могили,
жертвуємо на Українські Студії в Гарвардському Університеті:

1. Михайло КІЛЯРСЬКИЙ	$15.00
2. Катерина КІСІЛЬ	15.00
3. Анна КОЛІСНИЧЕНКО	15.00
4. Теодора ХРОНОВЯТ	15.00
5. Софія СТАХІВ	15.00
6. Юстина ПЕЛЕХ	15.00
7. Микола БАЙКО	15.00
8. Денис БАЛКІ	15.00
Разом	$120.00

В світлу пам'ять Дорогої МАМИ

бл. п.

МАГДАЛИНИ САВЧУК

яка проживши 100 літ, відійшла у Вічність
5-го березня 1979 р. в Золочеві, Україна
складаю по 100.00 долярів на:
будову Української Церкви в Люрді,
Український Католицький Університет у Римі
і Українські Студії в Гарвардському Університеті.

•

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ
будуть відслужені о год. 9-ій:
14-го квітня, в церкві св. Покрови в Озон Парку, Н. Й.,
16-го квітня, в церкві св. Николая у Савт Бруклині, Н. Й.

В глибокому смутку —
син ЯРОСЛАВ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність,
2-го березня 1979 року,
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ШКІЛЬНА

Цією дорогою складаємо щиру подяку Впр. о. Кучм'якові за відвідини Покійної в шпиталі, Всеч. о. Сироті за відправлення похоронних обрядів. Щиро дякуємо Родині, Приятелям і Знайомим, за пожертви на Святі Служби Божі, Патріярший Фонд, за квіти, участь в похоронних обрядах та за висловлення співчуття особисто, телефонічно і листовно. Похоронному заведенню Литвин і Литвин за дбайливе переведення похорону.

•

На ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:
по 20.00 дол. — М. Шкільний, О. Напора;
15.00 дол. — Л. Фудалі;
12.00 дол. — Б. Бурак;
по 10.00 дол. — І. Вітюк, Б. Вітюк, Б. Гаврилюк, В. Гаврилюк, І. Ґеньор, В. Ткач, Завісляк, Ф. Марущак, І. Башляк, І. Ориняк;
по 5.00 дол. — Н. Козюпа, І. Козюпа, М. Козюпа, М. Вітюк, О. Бойко, Н. Козира, В. Зелем, В. Барбадин, М. Коліняк, І. Мандзій, В. Кучер, Г. Кучер, В. Левенець, В. Дивончук, В. Мацкевич, П. Богдан, Антошко.

У глибокому смутку:
муж — МИРОН
дочки:
ОЛЯ НАПОРА з мужем ОЛЕСЕМ
ГАЛЯ ФУДАЛІ з мужем ЛУВІСОМ
внучки:
НАТАЛЯ МАЦКЕВИЧ з мужем ВІКТОРОМ
СЯНЯ і ОЛЕСЯ

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує О. Твардовський

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

У суботу, 10-го березня ц. р., у власному Домі, відбуло свої 55-ті Річні Загальні Збори УСВТ „Ч. Січ". Відкриваючи ці Ювілейні Збори, голова уступаючої Управи — М. Стебельський присвятив кілька слів цій небуденній даті, в якій наше Т-во, не зважаючи на переступлення пів віку своєї активности, продовжує бути „молодим", надзвичайно діяльним та гідно виконує свою спортово - виховну працю з нашою численною молоддю. Доказом згаданої головою дійсности були подані в пізніших звітах факти про стан і минулорічну діяльність „Ч. Січі".

Згідно з цими звітами УСВТ „Ч. Січ" мало активних 4 дружини копаного м'яча, що досить успішно репрезентували українців у двох Лігах: Шейфер Лізі Ню Джерзі і „Норден Кавнті Саккер Ассосієйшен". І-ша дружина закінчила першу половину сезону осінню в показнику табелі гор на 3-му місці і має добрі можливості здобути чемпіонат. В зимовому сезоні після 10-тижневого турніру в закритій залі І-ша дружина здобула звання чемпіона. Юнацька дружина теж займає високе місце в ліговій табелі і слідом за своїми старшими друзями в зимовому сезоні здобула перше місце. Дві молодші дружини успішно виступають у своїх дивізіях, які теж мали гарні осяги в зимових турнірах в закритих залях. В проводі ланки працювали: мгр І. Хамуляк, М. Паливода, А. Ґбур, О. Дуткевич, В. Менцінський, В. Василак, Я. Петрух, І. Калинович і Я. Сосяк.

Успішно виступали відбиванкові дружини. Жіноча дружина здобула: одно перше, три другі і одно третє місця в американських турнірах та чемпіонати — Спортових Ігрищ, СУАСТ — тепер делеґатура УСЦАК-Схід і УСЦАК. Чоловіча дружина — першенство СУАСТ-Схід, юнацька Спортових Ігрищ. В проводі ланки працювали: А. Лапичак, О. Твардовський, д-р Т. Гунчак і М. Ганич. Плавацька ланка знову здобула звання першуна в клюбовому точкуванні УСЦАК Провідником ланки був д-р Р. Слиж. Бейзболова дружина „Ч. Січі" здобула чемпіонат в так зв. „Інтерміціст Лізі" Ірвінґтону. Провідником дружини був Я. Петрух. Гарні успіхи здобули тенісисти, шахісти і лещатарі „Ч. Січі". Ряд чолових діячів „Ч. Січі" віддано теж працювали в провідних органах делеґатури УСЦАК-Схід і Централі УСЦАК; М. Стебельський, Ю. Храневич, О. Твардовський, О. Напора, А. Лапичак, д-р Р. Слиж. Влаштовано вдев'яте успішну Спортову Школу і вже пороблено заходи до влаштування черговоі-десятоі-Ювілейної. Видано 15-те число, двомовного журналу „Наш спорт", який під сучасну пору є єдиним спортовим українським виданням у вільному світі. Згідно із докладними фінансовими звітами згадана діяльність Т-ва коштувала 32,993.98 долярів, що їх були змушені організувати, поруч своєї спортової праці, ці самі спортові діячі. З рубрик розходів виходить, що найбільші кошти видано на влаштування і переведення Спортової Школи — 13,560.53 дол., ланка копаного м'яча — коштувала понад 6,000 дол., відбиванкова — 1,472.00, видання журналу „Наш спорт" — 1,700 дол., тренери копаного м'яча і відбиванки — 1,750.00 дол. та інші.

Крім цього Управа провадила окремо барове підприємство, оборот в якому становив понад 75,568.00 дол. Були труднощі в праці в господарській секції, у якій бракувало людей на окремих, ключевих постах.

По закінченні звітувань уступаючої Управи, відбулася ділова дискусія, після чого Контрольна комісія предклала внесення уділити уступаючій Управі абсолюторію, що її великою більшістю голосів Збори одобрили. На пропозицію Номінаційної комісії, Збори переобрали Управу на 1979 рік в такому складі: М. Стебельський — голова, мгр І. Хамуляк — заступник, О. Труш — секретар протоколів (Я. Петрух — заступник), Р. Пиндус — кореспонденційний секретар, Надія Бакун — фінансова спортової секції, Д. Бобеляк — фінансовий секретар господарчої секції, О. Твардовський — організаційний і пресовий, О. Напора — імпрезовий, Ю. Королевич — господар Дому, Л. Рудзінський — заступник організаційного, Є. Чижович — зовнішні зв'язки. До проводів ланок ввійшли: М. Паливода, І. Калинович, А. Ґбур, О. Дуткевич, Я. Сосяк, В. Василак, Я. Петрух — копаний м'яч, А. Лапичак — кординатор відбиванкової ланки, Нестор Паславський — провідник жіночої секції, П. Мельник — чоловічої, Б. Кучинський — теніс, д-р Р. Слиж — плавання, Ю. Храневич — настільний теніс, Г. Паливода — шахи, О. Труш — делеґат до УККА, П. Смук — делеґат до Шейфер Ліґи; Контрольна комісія: І. Ориняк, д-р—Є. Перейма. І. Стефуришин; Товариський суд: Р. Лапичак, Р. Бойко, О. Сиґіда; Статутова комісія: адв. Н. Олесницький, Люба Лапичак, Вік. Роговський.

Зборами проводила Президія в складі: Л. Рудзінський — голова, Р. Лапичак — заступник і О. Труш — секретар. Після закінчення Зборів відбулося товариське прийняття для учасників.

О. Т.

ВИСЛІДИ ПЕРШОСТЕЙ ЖІНОЧОЇ ВІДБИВАНКОВОЇ ЛІҐИ НЮ ДЖЕРЗІ

УСВТ „Ч. Січ" - Кренфорд В. К. — 3:0 сетів
УСВТ „Ч. Січ" — Савт Орандж — 3:2
УСВТ „Ч. Січ" - Ровей УМСА — 3:2
УСВТ „Ч. Січ" - Кренфорд В. К. — 3:0
УСВТ „Ч. Січ" — Вест Орандж — 3:0
УСВТ „Ч.Січ" - Равей УМСА — 1:3

Продовжуються першенські гри Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, які добігають до свого закінчення. Преша дружина УСВТ „Ч. Січ" в останніх двох тижнях (1-15 березня) відбула 6 змагань, у яких здобула п'ять перемог і зазнала однієї поразки і у висліді зайняла в показнику табелі гор — друге місце. До закінчення ліґового сезону нашій дружині залишилося ще два залеглі змагання. Після них „Ч. Січ" мала взяти участь у пластовому турнірі(25-го березня) і 31-го березня ц. р. у черговому чемпіонаті ААЮ Ню Джерзі. В складі дружини в поданих вище змаганнях виступали: Д. Твардовська, Х. Басняк, Н. Моравська, І. Шеремета, І. Дармохвал, О. Ґеньсьор, І. Паславська, П. Котляр, О. Паславська, М. Бояр, О. Явна, Н. Басняк. Тренером дружини є Нестор Паславський, провідником у ліґових грах був А. Лапичак.

(от)

І БУКОВИНЦІ ПРОЩАЛИ СВОГО ЗЕМЛЯКА...

У доповненні до надрукованого в „Свободі" з 27-го березня ц.р. повідомлення про похорони св.п. д-ра Дениса Квітковського, голови Проводу Українських Націоналістів, треба згадати, що на тризні після похорону прощальне слово від буковинців, земляків Покійного, виголосив сот. Петро Войновський, колишній командир Буковинського Куреня під час Другої світової війни. Сот. Войновський прощав Покійного та висловив співчуття Родині від Вільного Козацтва та від буковинських академічних організацій „Запоріжжя", „Чорноморці" і „Залізняки".

Д. Запар обрано секретаркою 347-го Відд. УНС у Міллвіллі, К. Ґордон відзначено почесною грамотою

Організатор УНСоюзу Степан Гавриш в товаристві голови 347-го Відділу Теодора Сущика вручає почесну плякету п-і Катерині Ґордон, як признання за її віддану працю на пості секретарки Відділу на протязі 10-ох років.

Міллвілл, Н.Дж. (с.г.) — Тут, в неділю 4-го лютого ц.р. у залі УПЦеркви відбулися 67 з ряду Річні загальні збори 347-го Відділу „Т-ва Запорозька Січ", у висліді яких секретаром Відділу обрано п-і Дарію Запар.

Збори відкрив голова Відділу Теодор Сущик, привітавши присутніх членів, а також настоятеля храму о. прот. Петра Сагайдачного з паніматкою та організатора УНСоюзу Степана Гавриша. Відтак, о. Петро Сагайдачний провів молитву, вшановано пам'ять померлих членів і приступлено до ведення нарад згідно програми, яку відчитав Теодор Сущик. За працю Відділу звітував голова Теодор Сущик. Він заявив, що він співпрацював із секретаркою Відділу п-і Катериною Ґордон допомагаючи їй в Відділовій праці. Про загальну працю Відділу широко поінформувала секретар п-і Катерина Ґордон. В першу чергу вона заявила, що на протязі 10-ох років, відколи вона є секретарем, Відділ не втратив ні одного члена. Коли члени вибували, то на їхнє місце все придбано нових. Дальше вона інформувала, що також за десять років її праці, Відділ ніколи не спізнився з вплаченням вкладок до Головної Канцелярії УНСоюзу. Опісля п-і Ґордон інформувала про вплату грошей до Союзу та її співпрацю з окремими членами Відділу. За вичерпний звіт присутні нагородили її рясними оплесками. Тому, що касир Відділу Стефан Чопик був хворий, за нього звітувала п-і Ґордон, а за Контрольну Комісію звіт відчитано за Френціс Снігур.

У дискусії члени Відділу заторкнули багато важливих справ зв'язаних із загальною працею УНСоюзу.

З черги голова Відділу запросив до слова Степана Гавриша, який подякував п-і Катерині Ґордон за її жертвенну працю на пості секретаря Відділу на протязі її каденції. Він згадав історію Відділу, що його засновано 9-го грудня 1912 року, відтак поділився з присутніми кількома прикладами з успішної праці УНСоюзу для добра нашої спільноти на еміґрації і нашого народу на рідних землях. Він згадав теж про важливу ролю життьового забезпечення в житті родини. Він також говорив і про 85-річний ювілей УНСоюзу, який відзначаємо цього року. В зв'язку з тим він апелював до Управи Відділу пожвавити організаційну працю. По запитах до представника Союзу приступлено до вибору нової Управи Відділу на 1979 рік, що її обрано в такому складі: Теодор Сущик — голова, Степан Шелбі — заступник голови, п-і Дарія Запар — секретар, п-і Катерина Ґордон — заступник секретаря, Петро Ціхановський — касир, Контрольну Комісію очолив Сергій Козачук, а членами обрано п-і Доцю Найду і Френціс Снігур.

По виборі голова Теодор Сущик подякував присутнім в імені новообраної Управи за вибір, також заторкнувши справу святкувань ювілею 85-річчя УНСоюзу. Він запропонував, щоби Відділи південної частини стейту Ню Джерзі спільно відзначили цей світлий ювілей. Присутні члени одобрили його плян і попросили Степана Гавриша скликати представників доколишніх Відділів на спільну нараду.

Милою несподіванкою як для п-і К. Ґордон, так і зібраних було це, коли Степан Гавриш разом з головою Відділу Теодором Сущиком вручили п-і Катерині Ґордон спеціяльно виготовлену плякету Екзекутивним Комітетом УНСоюзу з написом „Признання і подяка за успішну десятирічну працю для УНС на пості секретаря Відділу". Вручивши почесну плякету, Степан Гавриш проаналізував віддану працю п-і Катерини Ґордон для розбудови як Відділу, так і цілости УНСоюзу на протязі останніх десятьох років. Він також подякував їй і за це, що залишилася в Управі Відділу на пості заступника секретаря.

Під час Зборів ще роздано почесні плякети членам — піонерам, які понад 50 років належать до УНС, а саме: п-і Пайсі Смольницькій, Стефанові Чопкові, Павлові Старжевському і Филипові Чалов-Холявському.

Наради закінчено молитвою, яку знову провів о. прот. Петро Сагайдачний, а відтак п-і Катерина Ґордон і Дарія Запар запросили всіх до перекуски, яку вони приготовили.

Пам'яті о. крил. Павла Джулинського

Скорбний смуток покрив парафію Святих Володимира і Ольги на кінець її ювілейного року — десятиліття існування, бо 2-го грудня 1978 року упокоївся в Бозі її душпастир-сеньйор, перший парох, бл.п. о. крилошанин Павло Джулинський, той, на чиї плечі впало велике і відповідальне завдання класти основи під цю нову парафію. Помер бл. п. о. Джулинський на 89-му році життя і 62-му році свого священослужіння. Гарним і благословенним віком обдарував Всевишній свого вірного слугу, але ще краще завершення мало це священослужіння. Він бо в похилому віці, на 78-му році життя прийняв від Патріярха Йосифа і за згодою Владики Ярослава нелегке завдання творити нову парафію в Чікаґо з тих вірних, що бажали продовжувати традиційне святкування й придержуватися юліянського календаря.

Спочатку можна було сумніватися, чи неознайомлений з обставинами, вже в похилому віці й непризвичаєний до складної боротьби й „дипломатії", наш сьогодні бл.п. о. Павло зуміє виконати покладені на нього завдання: успокоїти розбурхане плесо, вивести своє стадо на чисті води та й поставити підвалини під творчу і позитивну працю так поважного числа вірних у Чікаґо.

Все це бл.п. о. Джулинський здійснив насамперед молитвою і прикладом, своїм вирозумінням і згідливістю та добрим впливом на довкілля й тим, що зумів знайти до співпраці відповідальних і активних людей. Спочатку це були миряни, а згодом прийшли і співробітники з духовенства, співдушпастирі, між ними і теперішній настоятель собору свв. Володимира і Ольги, митрофорний протоієрей Маріян Бутринський. Останні роки бл.п. о. крилош. П. Джулинський вже не міг активно душпастирювати, але він завжди був біля престола, на молитві і в сповідальниці. Його побожність, приклад і молитва були ходячою проповіддю для всіх. Відходячи до Всевишнього по заплату, залишив нас о. Крилошанин у тій свідомості, що своє велике покликання здійснив, причинився до створення твердої і сильної одиниці в Помісній Українській Католицькій Церкві та залишив її у гідних руках своїх наступників.

До Чікаґо прибув сл.п. о. П. Джулинський з Торонто, де в 1965-68 роках душпастирював в церкві Успення Божої Матері. В шістьох інших осередках працював священиком о. Джулинський в Торонтонській епархії в 1949-65 роках. У більшості були це малі місійні станиці чи парафії, де треба було не лише будувати церкви чи їх закінчувати, а подекуди й шукати парафіян. Це завдання виконав бл.п. о. Павло з посвятою та гарними успіхами, хоча приходилося жити й окремо від родини.

На еміґрації в Німеччині душпастирював бл. п. о. Джулинський в Регенсбурзі, де також був гімназійним катехитом. А ще до того, після залишення рідних земель, в 1944-45 роках коротко душпастирював серед наших людей в Чехо-Словаччині.

На рідних землях судилося працювати у Винограднику Христа нашому о. Павлові 27 років після того, як прийняв Тайну рукоположення з рук щойно звільненого Митрополита Андрея 31-го жовтня 1917 року. В шістьох різних парафіях він душпастирював в Галичині, скрізь виявляючи прикмети прикладного духовного провідника, громадського діяча і патріота. Як ще молодий священик в 1918-19 роках у Калуші брав участь у творенні української державности, після чого ділив долю разом з іншими патріотами в польській тюрмі й таборі інтернованих. Пізніше брав активну участь у просвітянському й кооперативному житті. Справи громади й народу завжди були близькі бл.п. о. Павлові. Був він справжнім народним священиком.

Таким він себе виявив і в Чікаґо, де до громадської праці рук не бракувало, проте, його погідне наставлення, сама тільки присутність і добре слово мали завжди позитивний вплив.

Та головним ділом бл.п. о. Крилошанина Павла Джулинського в Чікаґо було створення міцної парафії, розбудова її прицерковних організацій та започаткування будови храму свв. Володимира й Ольги. Саме і так прощали парафіяни й широка громада бл.п. о. Джулинського — як засновника Парафії, її першого настоятеля та будівничого Собору.

Похоронні обряди розпочалися 3-го грудня 1978 року парастасом у співслужінні кількох священиків. Тоді від парафії прощали Покійного, д-р А. Гаєцький та від Бережанської землі, де бл.п. о. Павло найдовше працював, бо понад десять років, інж. Ст. Ґоляш.

Бл.п. о. крилошанин Павло Джулинський

Третього грудня стало вісім священиків до Панахиди в похоронному заведенні, після чого тлінні останки було перевезено у жалібній процесії до Собору свв. Володимира й Ольги. Був це морозний вечір, дув вітер, а біля пів тисячі вірних впорядковано йшли два бльоки вулицями, з хоругвами і вінцями, при ескорті поліції та внутрішніх впорядників до храму. Супроводжали свого улюбленого першого пароха в його останній вхід у храм. Цей процесійний хід наче символізував життя і зусилля Покійного. Було це якраз свято Входу в Храм. У соборі розпочалися священичі похорони, що їх очолювали: о. настоятель М. Бутринський, о. прелат П. Леськів та о. протопресвітер Ф. Білецький (з православного катедрального собору) й багато священиків із катедри св. Отця Миколая, собору свв. Володимира й Ольги й інших чікаґських парафій. Це були чудові похоронні обряди, що тривали понад дві години при відкритій домовині. Проповідь про значення храму і священослужителя виголосив о. Іван Кротець.

На другий день, 4-го грудня закінчилися похорони в Чікаґо. Зранку відслужено другу частину єрейських похоронів, а потім відбулася Архиєрейська Літургія, яку служив Владика Ярослав Габро в сослуженні вісьмох священиків. У церкві були присутні ще о. Ф. Білецький, о. Архимандрит В. Тарасєвіч (білорус) та римо-католицькі парохи-сусіди. Співав чоловічий хор, а зворушливу проповідь сказав о. парох М. Бутринський. Гріб запечатав Владика, після чого трумну відвезено на вічний спочинок до Торонто, звідки прибув до Чікаґо пок. о. Джулинський і де перебуває тепер більшість його родини. Традиційно влаштовано в авдиторії собору тризну для учасників похорону, на якій ще поділилися своїми думками про Покійного о. крилошанина Джулинського, о. протопресвітер Ф. Білецький, представники церковних організацій та парафіяльної ради. Зворушливою була участь в похоронах та слово на тризні о. Петра Стецюка з Риму, що репрезентував Блаженнішого Патріярха Йосифа. Син покійного о. Крилошанина, інж. Любомир Джулинський склав подяку від родини усім, що оточували покійного Батька любов'ю й опікою.

Закінчення похоронів відбулося у церкві св. Отця Миколая в Торонто, де 6-го грудня відправили парастас десять священиків. 7-го грудня Владика Ізидор Борецький співслужив Божественну Літургію, і так само сказав тепле слово, підмічуючи заслуги та вийняткові прикмети Покійного. Відтак відпроваджено тлінні останки бл.п. о. крилошанина Джулинського на вічний спокій на цвинтар Парк Ловн.

Ще відбулась також тризна, де виступали місцеві священики, зокрема сеньйор духовенства в Торонто, о. митрат П. Хомин, а від парафії свв. Володимира й Ольги ще виступали о. І. Кротець та від Парафіяльної Ради д-р Б. Старух. Син Орест сказав від родини слово подяки всім за так врочисте й зворушливе прощання Мужа, Батька і Дідуся. Покійний залишив у великому смутку численну родину, зокрема супутницю життя, паніматку Стефанію. Залишив також в жалобі своїх духовних дітей по різних осередках, які з вдячністю згадують роки праці і священослужіння в них бл.п. о. Павла. Зокрема сумує велика чікаґська громада свв. Володимира й Ольги, у якій бл.п. о. Павло Джулинський провів свої благословенні і найплідніші роки творчого й богоугодного життя.

В. Маркусь